

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

© 2017 Anca Zaharia
© 2017 Editura Herg Benet

Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă și concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZAHARIA, ANCA

Jurnal de librar / Anca Zaharia. - București : Editura Herg Benet,
2017

ISBN 978-606-763-117-3

821.135.1

Tipărit în România

**C.N.I.
CORESP**
Tipărit la C.N.I. „CORESP” S.A.

Anca Zaharia

JURNAL DE LIBRAR

EDITURA
HERG BENET

1.

Hypermarket. Pe galeria comercială sunt standuri cu bijuterii, cosmetice, asigurări pentru diverse „ocazii“ nefericite, țigări electronice și câte și mai câte. Printre toate acestea apare, într-o noapte de iarnă, un stand cu cărți, menit să aducă și ceva cultură în acest mediu. Că dacă iese omul duminica din casă și vrea să-și cumpere un pet de bere și niște semințe, să aibă unde găsi și niște cărți de dezvoltare personală și psihologie, de exemplu.

Dimineața, surpriza oamenilor este de dimensiuni reduse. Asta pentru că, evident, dacă alergi după petul de bere și nu mai știi unde s-a mutat raionul cu semințe și altele de ronțăit, atunci nu vezi ce a răsărit peste noapte acolo. N-ai cum. Poate doar atunci când se izbește vreun bezmetic de colțul standului și deplasează nițel mobilierul care ție ți se pare imposibil de mișcat fie și cu un milimetru atunci când e gol, dar acum, cu atâtea cărți pe el!... Cert e că se

uită foarte urât domnul la tine și scoate un mârâit în timp ce-ți aruncă o privire dezgustată:

— Dar ce faci, buei?

Zâmbești, amabil, că așa te-au învățat când te-au angajat, deși tu le-ai spus clar că nu ai experiență de vânzătoare și că nu te pricepi, că nu de asta ai făcut două mastere, că poate iese rău...

— Poftim? Pot să vă ajut?

— Da, fă, mută-ți cărțile d-aicia! Ce, e librărie? zice nenea anti-cultură.

— Păi... da, chiar e librărie. Una atipică, poate, având în vedere locația, dar librărie e.

Mă privește cu neîncredere. Dacă aș fi mai înaltă, poate m-ar bănuși că-s extraterestru. Poate nu știe ce e ăla, de fapt. Pleacă mormăind și, după ce-și strigă nevasta rămasă la probat oje, continuă, îndepărtându-se încetșor, ca și cum s-ar teme că l-aș putea ataca:

— Ce dracu', mă? Actipic, locație... S-o stricat magazinul, nuu, s-o dus dracului tot.

Nevasta, ajungându-l din urmă:

— Stai, stai, uite au aici cărți cu ăla de la televizor, Gordon Ramzi ăla... ia și mie, să-ți fac și io mâncare d-aia, să mă iubești!

— Hai, fă, mai repede, că-ți dau un Gordon actipic peste ochi... Mișcă-te, proasta dracului. Vrei tu carte...

2.

După o zi foarte liniștită, o întrebare semi-amuzantă și semi-imbecilă nu strică. Dacă ar veni de la o persoană în vârstă, nici nu ar conta; poate nu știe, poate nu aude, poate nu vede. Dar când totul vine de la cineva care poate-i cu 2-3 ani mai „bătrân“ decât mine, mă înspăimânt:

— Bună ziua! Aveți cumva... cum îi zice oare? Henric....

— Căutați o carte de istorie, deci?

— Ce istorie, do'nșoară?

— Ați spus de Henric, de asta mă gândeam că vă pasionează istoria.

— Ei, pe naiba. Henric ăla, pe coada de mătură.

„Să-l ia dracii pe nesimțitul ăsta de Henric care umblă pe mătură. Ce naiba, o fi vreun nou vrăjitor, din ăla pentru copii sau ceva? Poate se referă la Harry Potter. Nuu, n-are cum. Calmează-te!“

— Dați-mi mai multe detalii, vă rog. Poate vă

amintiți autorul sau titlul cărții, fie și parțial. În orice caz, nu avem nicio carte care să conțină „Henric“ în titlu...

— Păi de unde știi că nu ai? Ce, știi tu toate cărțile de aici?

Să nu mă înverzesc la față, să nu mușc, să nu.

— Sigur că le știu, de asta sunt aici. Deci, este carte de istorie sau nu?

— Nu, do'nșoară! E Henric ăla, futu-i mama mă-sii. Henric Portăr, do'nșoară. ăsta-i.

— Harry Potter, adică? Nu, îmi pare rău, editura noastră nu are acest titlu.

— Ce titlu, mie cartea îmi trebuie!!! Măcar știți de care zic? Aia cu vrăjitorul, dom'le, cu Henric Portăr.

Mă uimește, de fiecare dată, cum reușește fiecare să sară așa de ușor de la „dumneavoastră“ la un „tu“ aruncat ca o insultă.

— Nu avem Harry Potter, îmi pare rău. Cartea nu este în oferta editurii. Dar încercați să mergeți la o librărie, acolo sigur dați de ea, sunt mai multe șanse acolo.

Deja simt dispreț. Ce, nu s-a adresat ea unui loc destul de bun pentru a-i oferi EI cartea dorită?

— Da' aicia nu e librărie? Ce e asta? Vinzi cartofi?

— Mi-ar plăcea, probabil ar fi mai simplu.

— Poftim?

— Nimic, vă spuneam doar că nu este librărie. Este un stand de carte. Al unei singure edituri. Nu pot să vă ofer ceea ce nu am, din păcate.

— Eeh, lasă că îți fac eu reclamație, atunci. Fir-ai tu să fii cu Henric cu tot! I-auzi, nu e librărie. Păi ce mai stai cu cărțile aici dacă nu e, nu?

Se îndepărtează, dar face ca toți ceilalți. Se întoarce să-mi mai spună câte ceva esențial, mai oprește câte un om care n-are habar de problemă, dar pe care-l informează. Ar fi oare prea mult să spun că toți cumpărătorii sunt la fel? Chiar și eu sunt așa, atunci când merg la brutărie și n-au oja verde, dar verde din ăla fain, nu așa...

3.

Liniște. Câte unul, rar, se oprește mirat și se uită plin de bănuiele la cărți. Deloc de mirare, cei tineri sunt așa. Bătrânii – ăia nesimțiți în autobuz – pricep ce-i cu cartea acolo și că eu sunt dispusă să le răspund la întrebări, să-i ajut. Din cei tineri nu-mi dau mulți speranțe, căci mai aud câte un:

— Uite, băă, ce proști! Au adus cărți!

Sau, mai enervant, fără chiar a se uita la ce e pe rafturi, dar probabil îndemnați pentru că văd hârtie, indiferent de forma ei:

— Domnișoara, de la ce partid?

— Poftim?

— Hai-hai, te faci că nu auzi. De la ai lu' Băsescu, nu?

— Poftim?

— Hai, domnișoara, nu te mai prefac. Băsescu sau nu?

— Ce-i, domnule, cu Băsescu?

— Huo, ce te aprinzi așa?! Băsescu v-a trimis aici sau nu?

— De ce să mă trimită? Dacă-l cunoșteam personal pe Băsescu, nu l-aș fi lăsat să mă trimită la vândut de cărți.

— Uite, mă, are gura mare, sigur e de la ăia.

— Știi ce? Chiar am gura mică, de fapt. Vă pot ajuta cu vreo carte?

— Nu, păi...

— Atunci, la revedere.

Stă nelămurit, mai ales că tot n-a aflat dacă-s de la ăia sau de la alții. Pix nu i-am dat, calendar nu, nici măcar o pungă cu slogan. Ce face el acum?

— La revedere, am zis. Asta înseamnă să plecați.

Deja sunt în stadiul în care pot mormăi și eu, în vreme ce dobitocul se îndepărtează:

— Pleacă, în paștele mă-tii de cretin.

4.

— Bună ziua, vreau cartea X.

— Ok, avem mai multe variante. Doriți de la o editură anume sau să vă arăt tot ce avem?

— Păi, ce, sunt mai multe? Eu o vreau pe aia bună, de autorul ăla.

— Toate sunt „bune“ și n-au autori diferiți. Avem varianta integrală de la vreo două edituri, varianta prescurtată, mai potrivită pentru școlari, de la alte câteva edituri. Și mai avem repovestiri după, dar alea nu sunt neapărat „bune“.

— Păi, mai scurtă vreau, dar să fie toată.

— Buuun, haideți să le vedeți și vă las să alegeți.

La raft:

— Aa, păi astea sunt mici și scurte.

— Da, sunt cele prescurtate. Dacă vreți integral, adică tot-tot, v-aș recomanda-o pe asta.

— Hm, da. Ah, uitam. Să știți că eu mă pricep foarte bine și vreau una tradusă ca lumea, nu cum se

face în ziua de azi, că trebuie să păstreze înțelesul din limba originală.

Tanti părea să aibă, în cel mai rău caz, aproape de 40 de ani.

— Atunci chiar e o idee bună asta pe care o recomandam, e tradusă de Antoaneta Ralian.

— Da, da, eu mă pricep foarte bine, îi știu pe toți translatorii ăștia, cine și ce poate. P-asta cine a tradus-o?

— Ăăă... Antoaneta Ralian?!? Tocmai v-am... spus?!?

— Aa, credeam că aia e editura.

— ...

— Cine e Antonia asta?

— ...

Na, uneori abandonez lupta și nu mai zic nimic.

— Ziceți că e bună? Eu pe toți îi știu.

— Știți toooți traducătorii și nu știți de Antoneta Ralian? Eu zic să aveți încredere în ce vă spun și să luați asta, o să vă placă, promit că traducea bine.

— Îhî, zice în timp ce plătește și iese. O fi mai nouă Relian asta, sper că nu mi-ați dat o prostie. Eu îi știu chiar pe cei mai buni...